

ဆုမြတ်မွန်မွန်

မင်းတပ်ပွင့်၏မူပိုင်ရာသိဉာဏ်

"နှလုံးသွေးစက်(၁)"

-မမေ့နိုင်စရာတွေကို

မသိချင်ယောင်ဆောင်နေဖို့

ချစ်သူ

သက်သေမရှိတဲ့ ဝေဒနာတွေကို

ထွေးပိုက်ပျော်မွေ့နေရင်း

အချစ်ကို ရိုးသားစွာ ခင်တွယ်ခွင့်ပေးပါ။

-လူတစ်ယောက်ရဲ့ တန်ဖိုးကို

ဘယ်လိုပေတံတွေနဲ့ တိုင်းဖြတ်တာလဲ

ကျွန်တော်ကောင်ကြားက မြေစာပင်ရဲ့ ခံစားချက်ကိုရော

ဘာစိတ်ကူးနှင့် လျစ်လျူရှုကြတာလဲ

တကယ်တော့ ဘဝဆိုတာ

မျက်ရည်နဲ့ သွန်းထုတဲ့

တိမ်ရိပ်ထု တစ်ခုပါ။

-နံနက်ခင်းတွေက ပန်းတွေကို မွေးဖွားရင်

ကိုယ့်နှလုံးသွေးနဲ့ ချစ်သူကို ရှင်သန်ခွင့်ပေးပါ

ချစ်သူ ငေးကြည့်နေမဲ့ လမင်းလေးရေ
ဒီတစ်ညတော့ ညတာရှည်ပါစေလား
ခမ်းနားတဲ့ ကောင်းကင်ထက်ကို
အမြဲမော်ဖူးခွင့် ရှိချင်လို့ ပါ။

-ငါ့ကောင်မလေးဟာ

ငါ့ဘဝရဲ့ အလင်းရောင်

ငါ့ဘဝရဲ့ အိပ်မက်

ငါ့ဘဝရဲ့ ကြယ်စင်

ငါ့ဘဝရဲ့ ကောင်းကင်

ငါ့အိပ်စက်ရာရဲ့ အရှင်သခင်

ဒါပေမဲ့လည်း

အခန့်သင့်တိုင်း ထိုးကျွေးခံရတဲ့

ငါ့မာနနဲ့ သိက္ခာတွေအတွက်

မင်းကို မစတေးချင်တော့ဘူး။

-ထားရစ်ခဲ့ပါတော့ကွယ်

ကံကောင်းခြင်းနဲ့ မျက်ခြည်ပြတ်နေသူအတွက်

လွမ်းခွင့်ဆိုတာတောင်

လေးနက်ကြီးမြတ်လှပါပြီ။

အခန်း (၁)

ရွေးသည် ကားကို လမ်းသွယ်လေးထဲသို့ ချိုးကွေ့လိုက်စဉ်မှာ ပဲ ထင်မှတ်မထားသော မြင်ကွင်းတစ်ခုကို မြင်လိုက်ရတာ ဖြစ်ပါသည်။ ။ ရွေးရဲ့ ကားနဲ့ ကိုက်(၁၀၀)ခန့်သာ ဝေးကွာသော နေရာမှာ ကားနှစ်စီး ကားခေါင်း ချင်းဆိုင်ရပ်လျက် လူနှစ်စုဟာ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် စကားများ ရန်ဖြစ်လို့ နေကြသည်။ ။

အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့သည် လမ်းဘေးက အုတ်နီခဲကောက်သူက ကောက်၊ သစ်ကိုင်းကောက်သူက ကောက်နှင့် သွေးဆာ၊ သွေးတကြွကြွ ဖြစ်နေသော ပုံစံတွေဟာ နှလုံးမခိုင်တတ်သော ရွေးကို ချက်ချင်းပင် အထိတ်တလန့် ဖြစ်လာစေလေသည်။ ။ ဘုရား ... ဘုရား... ကြားဖူးနားဝသာရှိသော ဒီလို အုပ်စုဖွဲ့ ရန်ဖြစ်ခြင်းများကို နဖူးတွေ၊ ခူးတွေ၊ ကြုံရတော့မယ် တူပါရဲ့။ ။

ဒုက္ခပဲ ... ငါဘယ်လိုများ လုပ်ရပါ့။

သူတို့ တစ်တွေရဲ့ ကားနှစ်စီးဟာ လမ်းကိုလည်း တစ်ဝက်တစ်ပျက် ပိတ်သလို ဖြစ်သေးပြန်ရာ အခုမှ ကားမောင်းတတ်ခါစ သိပ်မကျွမ်းကျင်သေးသော ရွေးကို ဘာလုပ်ရမှန်းလဲမသိ ဖြစ်စေပြန် သည်။ ။ ရွေးသည် နှလုံးတုန်တုန်ဖြင့် ကြောက်ရဲ ကြောက်ရဲ မောင်းလာခဲ့ကာ အဲဒီအနားသို့ ရောက်လာလျှင် ထင်မှတ်မထားတာနှင့် သွား၍ ကြုံသည်။ ။

ဘယ်သူပစ်လိုက်မှန်းမသိသော ခဲလုံးကြီးကြီးတစ်လုံးသည် ပစ်မှတ်ကို ချော်ထွက်ကာ ရွေး ကားရဲ့ ဘေးကြည့်မှန်ကို တည့်တည့်ပင် ပိတ်မှ

နံသွားတာဖြစ်သည်။ ။ ရုတ်တရက်မို့ ရွေးဟာ ကြောက်သွားတာရော လန့် သွားတာရောကြောင့် အားခနဲ အော်ကာ မျက်စိစုံမှိုတ်လျက် ရွေးရဲ့ ကားဟာ ရပ်ထားသော ကားတစ်စီးရဲ့ ဖင်ကို ဒုန်းခနဲ ဝင်ဆောင့်သည်။ ။ ခပ်ဖြည်းဖြည်းပဲ မောင်းလာတာမို့ အရှိန်သိပ်မပြင်းသော်လည်း ကားတိုက်ပြီ ဟူသော အသိကြီးဟာ ရွေးကို အကြီးအကျယ်ပဲ ချောက်ချားစေသည်။ ။

ရင်ဘတ်ကြီးတစ်ခုလုံး ပွင့်ထွက်မတတ် တုန်လှုပ်လို့ နေလေသည်။ ။ စတီရာတိုင်ပေါ် ခေါင်းမှောက်ကာ တခိုင်းခိုင်းခုန်နေသော ရင်ဘတ်ကို ဖိလျက် အသက်ကို မနည်းဝအောင် ရှူနေရသည်။ ။ နားထဲမှာ အသံတွေ ကြား သော်လည်း မျက်လုံးဖွင့်မကြည့်ရဲချေ။

"ဟား ... တိုက်ပြီကွ။ ကျွတ် ... မြွေပဲကွာ"

"ကြည့်စမ်း ... ကြည့်စမ်း ... ဘာဖြစ်သွားလဲ၊ သူက လာတိုက်တာ"

"ဟေ့ကောင်တွေ ... အဲဒါ မင်းတို့ ငြိတဲ့ ကြိုး၊ မင်းတို့ ပဲ ဖြေ၊ တောက် ... အရေးမပါတဲ့ ကောင်တွေ"

"ဟေ့ကောင် လင်းတ။ မင်း ပါးစပ်အစုတ်အပြတ်ကို ပိတ်ထားစမ်း။ ခွေးကောင်တွေ ကားရပ်ထားတာ ကိုက အချိုးမကျတာ"

စကားသံတွေ ကြားရတာနဲ့ ကို မူးပြီးသေချင်လောက်အောင် ဒေါသသံစွက်နေသည့် လူတွေကြားမှာ ရွေး သည် အော်ငိုပစ်ချင်လောက်အောင်ပင် အကြီးအကျယ် စိတ်ဓာတ်ကျရလေသည်။ ။ ဒီနေရာဟာ လူသွားလူလာ သိပ်မရှိသော သူဌေးရပ်ကွက် လမ်းသွယ်ထဲပေမို့ ဤလူတစ်စုဟာ စိတ်ထင်တိုင်း သောင်းကျန်းနေကြတာ ဖြစ် သည်။ ။

"ကျွတ် ... မိန်းကလေး ဖြစ်နေတာကွ။ ပြဿနာပဲ ဇော်စိုင်း၊ မင်း လ

မီးရှင်းထားစမ်းကွာ၊ နောက်မှ တွေ့မယ်၊ ဒီမှာ ဘာဖြစ်နေလဲ မသိဘူး၊
ကြာရင် အားလုံးရှုပ်ကုန်မယ်"

"အေး ... မင်း ကြည့်လုပ်ထားလိုက်ဦး"

ရွေးရဲ့ နားထဲမှာ ထိုအသံတွေကို ကြားနေရသော်လည်း မျက်လုံးဖွင့်
မကြည့်ရဲသေး၊ တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ် ရဲသေးချေ။ တစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက်
ပြောသံဆိုသံ အော်ဟစ်သံတွေ ကြားရပြီးနောက် ကားတစ်စီးက ဝူခနဲ
မောင်းထွက်သွားသံလည်း ကြားရသည်။ ။

"ဟိတ်... ဒီမှာ ၊ ဟိတ် ... သတိရလား၊ ထပါဦး၊ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး မ
ဟုတ်လား"

မချို့သာသော်လည်း အန္တရာယ်ပေးမည့် ပုံ မရသော အသံကြောင့်
ရွေးသည် တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်ကြားမှ ပင် ခေါင်းဖော်ကာ ကြည့်ရလေသ
ည် ။ အဲဒီအခါမှာ ရွေးကို စိတ်ဝင်တစား (စိုးရိမ်တကြီးဟု ပြောလျှင်လ
ည်း မမှားပါ) ငုံ့မိုးကြည့်နေသော မျက်ဝန်းတစ်စုံနှင့် သွား၍ ဆုံသည် ။

ပုံစံမြင်လိုက်တာနှင့် ကို ထိမထင်ဒီဇိုင်း ထွက်နေသော လူတစ်ယောက်သည်
ရွေးကို ကုပ်ချိုးထားသော မျက်ခုံးတွန့်တွန့်များအား တစ်ချက်ပ
င့်ပြလျက် ...

"အဆင်ပြေလား၊ ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ"

ရွေးသည် တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေသော နှုတ်ခမ်းများ ဖြင့် ...

"ဘာ ... ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး"

သူက ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ဟန်ရှိနေသော ရွေးရဲ့ ပုံစံကို တစ်ချက် အ
ကဲခတ်ကာ မျက်နှာကြောကို လျှော့ လိုက်လေသည် ။ ရွေး ဝင်တိုက်
ထားသောကားဟာ သူတို့ ကား ဖြစ်ဟန်တူသည် ။ သူက ခါးထောက်

ကာ ကားနှစ် စင်းကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်းမှ ...

"ကားတွေကတော့ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ မင်း ဘေးမှန်ကတော့ နည်းနည်းစောင်းသွားတယ်၊ ဟို ခွေးသူတောင်းစားတွေကွာ၊ လက်လည်း မဖြောင့်ဘဲနဲ့၊ ဆောရီး ... တော်တော်လန့်သွားလား"

သူ့အမေးကို ရွေးက တုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့ ခေါင်းညိတ်ပြမိသည်။ ။ တကယ်တမ်းပြောရလျှင် ရွေးဟာ ခုချိန်ထိ ကြောက်စိတ်မပြယ်သေးပေ။ ရွေးမောင်းလာသောကားထံသို့ အုတ်နှိခဲတစ်လုံး ပျံဝဲပြေးဝင်လာပုံ၊ ကြောက်လန့်တကြားနှင့် ရွှေကားကို တည့်တည့်ဝင်ဆောင့်ပစ်ပုံ၊ စတာတွေဟာ ပူပူနွေးနွေးကြီး ဖြစ်ထားသဖြင့် ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်တုန်းပင် ဖြစ်၏။

အခုထိလည်း ရွှေကားကို ဝင်ဆောင့်ထားသည့် အတိုင်း နေရာမှ နည်းနည်းလေးတောင် မရွေ့ရသေး ချေ။ သူက ရန်တွေ့စကားလည်း မဆို၊ ဘာစကားမှ လဲ မပြောဘဲ ကြောက်နေသည့် သဏ္ဌာန်ပဲ ရှိနေသော ရွေးကို ခပ်နက်နက် တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ကာ ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း ...

"ဆောရီးကွာ၊ မင်း ကြည့်ရတာ တော်တော်လန့်သွားပုံရတယ်၊ ကားရော မောင်းနိုင်ရဲ့ လား"

"ဟုတ် ... ဟုတ်"

အဲဒီ ဟုတ်... ဟုတ် ဆိုတာကိုက မေးရိုက်နေသောအသံဖြင့် ဟုတ်နေရတာကို သူက ရိပ်မိသွားဟန် တူ ပါသည်။ ။ အခြေအနေကို စောင့်နေကြဟန်တူသော သူ့အပေါင်းအသင်းများ ထံ ခေါင်းလှည့်ကာ ...

"ဇော်စိုင်း ကားကို ရွှေတိုးလိုက်စမ်းကွာ၊ ဘေးကပ်ထားလိုက်"

သူက ရွေး မောင်းထွက်လို့ ရအောင် လုပ်ပေးတာဖြစ်သည်။ ။ ပြီးလျှင် ရွေးကို စေ့စေ့စပ်စပ် အကဲခတ် ကြည့်ရှုကာ နေလျှင် ရွေးမှာ ပို၍ ရင်တုန်မပြေ ဖြစ်ရသည်။ ။ ဒီနေရာမှ ထွက်သွားသင့်ပြီဟု ဦးနှောက်က အချက် ပေးသဖြင့် စက်နှိုးလိုက်သော်လည်း စက်ကနိုးမလာ။ မျက်မှောင်တွန့်ချိုးလျက် နှုတ်ခမ်းတွေတုန်၊ လက်တွေ တုန်နေသော ရွေးကို သူက ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချလိုက်သော လေသံဖြင့် ...

"ဒီပုံစံအတိုင်းဆို မင်း ကားမောင်းလို့ မဖြစ်ဘူးနဲ့ တူတယ်။ ဘယ်လိုမှ တော့ မအောက်မေ့ပါနဲ့။ ။ ကိုယ်တို့ ရန်ဖြစ်နေကြပေမဲ့ လူယုတ်မာတွေတော့ မဟုတ်ကြဘူး..."

မင်း ဘယ်သွားမှာ လဲ၊ မင်းကားကို ကိုယ်လိုက်မောင်း ပေးမယ်"

"ဟို ... ရ ... ရပါတယ်"

သူက အဲဒီစကားကြောင့် ရွေး မျက်လုံးတွေထဲသို့ ပိုမိုစူးစိုက်ကြည့်လာလျက် နှုတ်ခမ်းများက မဲပြုံးဆန် ဆန် ပြုံးသွားကြသည်။ ။

"လမ်းမကြီးပေါ်မှာ ပြေးနေတဲ့ ကားကို နောက်က ဝင်ဆောင့်ရင်တော့ ဒီတစ်ခါ အခြေအနေက ပိုဆိုး သွားမယ်နော်"

သူ ပြောမှ ပင် ရွေးသည် ဦးကျော်သူမောင်းသည့် ကားကြီးကို ပြေးမြင်လျက် ကြက်သီးတွေ တဖြန်းဖြန်း ထသွားရလေသည်။ ။

သူကတော့ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဟန်ပါပါတွန့်လျက် ...

"အိုခေ ... အိုခေ ... မင်း သဘောပါပဲ။ ကိုယ်လိုလူ တစ်ယောက် မောင်းမဲ့ကားကို လိုက်မစီးရဲတာ သဘာဝကျပါတယ် ...

ကိုယ်က ကိုယ့်ကြောင့် ဒုက္ခရောက်သွားရတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို စာနာလို့ ကူညီချင်ရုံ သက် သက်ပါ..."

ကဲ ... ခွင့်ပြုဦး"

သူက ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားစဉ်မှာ ပင် ရွေးသည် မထင်မှတ်ဘဲ အံ့ဩကာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။ ။ ကြည့်စမ်း ... နည်းနည်းလေးမှ တောင် စိတ်မရှည်တတ်သည့် လူပါလား။ တွေဝေကာ စဉ်းစားချိန်တောင် မပေးသည့် သူ သည် ခပ်တည်တည်ပင် ကားပေါ်သို့တက်ကာ မောင်းထွက်သွားတော့လျှင် ရွေး တစ်ယောက်တည်း မျက်လုံး ကလယ် ကလယ်ဖြင့် ကျန်ရစ်တော့သည်။ ။

ဒီတော့မှ ရွေးသည် ဒက်ရှ်ဘုတ်ပေါ်မှ လက်ကိုင်ဖုန်းကိုယူကာ နန္ဒာရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်တွေကို အတုန်တုန် အလှုပ်လှုပ်ဖြင့် နှိပ်ခေါ်ရသည်။ ။ တစ်ဖက်က နန္ဒာသည် ချက်ချင်းပင် ဖုန်းကို ဖွင့်ထူးလျက် ...

"ဟဲ့ ... မိန်းမ ပြော။ ဘာမေ့ကျန်ခဲ့လို့ လဲ၊ ကားမောင်းရင်း ပြောနေတာလား"

" မဟုတ်ဘူး နန္ဒာ၊ ငါ... ငါ နင်တို့ အိမ်နားမှာ ပဲ။ ငါ့ကို ကားလာမောင်းပေးစမ်းပါ"

"ဟဲ့ ... ဗုဒ္ဓေါ၊ ရှင် ဘာဖြစ်တာလဲ"

"ရောက်မှ ပြောမယ်ဟာ။ အခု ... အခု ထွက်လာခဲ့၊ ခြံနံပါတ် (A-30) နားမှာ ။ လမ်းချိုးပြီးရင် ရောက် တဲ့ နေရာ ...

ဒါပဲနော်၊ ငါ စောင့်နေတယ်"

နန္ဒာရဲ့ တဟဲ့ဟဲ့ အော်သံမဆုံးခင် ရွေးက ဖုန်းကို ပိတ်ပစ်လိုက်ကာ ကားကူရှင်ကို နောက်သို့လှန်ချလျက် မျက်လုံးမှ ဝတ်ပြီး အသက်ကို ဝဝရှူရလေသည်။ ။ မျက်လုံးမှ ဝတ်ထားသော်လည်း ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် ပုံရိပ်တွေ ဟာ မျက်လုံးထဲမှ ထွက်မသွားသေးပေ။

လောလောလတ်လတ် ဖြစ်သွားသော အဖြစ်အပျက်သည် ရွေးကို ရင်ပွင့်မတတ် တုန်လှုပ်ထိတ်သွားစေ တာမျိုး ဖြစ်သည်။ ။ မြို့ပေါ်မှာ ဖြစ်ပွားနေကြသော အက်ဆီးဒင့် သတင်းတွေကို ကြားရတိုင်း ဘာမဆိုင်ညာမဆိုင် ရင်တုန်ပန်းတုန် ထိတ်လန့်ရသော ရွေးအတွက်တော့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က တခြားကားတစ်စီးကို ဝင်ဆောင့်ပစ် သည့် ဖြစ်ရပ်ဟာ တော်တော်နဲ့ မေ့နိုင်စရာကောင်းမှာ မဟုတ်တော့ပေ။

ဒါ့အပြင် သတ်မလို ဖြတ်မလို ဖြစ်နေသော ယောက်ျားသားအုပ်စုရဲ့ သွေးဆာနေသောပုံစံက လည်း ရွေး ကို ထိတ်လန့် ချောက်ချားစေသည်။ ။ သို့သော် မာထန်သလောက် ကရုဏာရိပ်ငွေ့ငွေ့ လွှမ်းနေသည့် မျက်ဝန်း တစ်စုံကြောင့် နည်းနည်းတော့ အကြောက်ပြေသွားသည် ဟု ဝန်ခံခဲ့ရပါမည်။

"တောက် ... ဟိုခွေးသားတွေကို အပီနွဲ့ဖို့ နည်းနည်းပဲ လိုတော့တာ ကွာ၊ ဟိုကောင်မလေးက ဝင်ရှုပ်လို့ "

သော်တော့စကားကြောင့် သူက မှီ န်းနေရာမှ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်သွားကာ...

"ဟေ့ကောင် ... မင်းအဘ ပစ်လိုက်တဲ့ အုတ်နီခဲက သူ့ကားမှန်ကို သွားထိတာလည်း ပြောဦးလေ။ မင်းတို့ ကောင်တွေ ဘာမှ ပြောမနေနဲ့ ၊ သူများ ရပ်ကွက်ထဲသွားပြီး ချဲလင့်ခေါ်နေ၊ ဖိုက်နေကြတာ၊ ဒီလို မိမွေးတိုင်း ဖမွေးတိုင်း အကောင်းပြန်လာနိုင်တာပဲ ကျေးဇူးတင်ဦး ...

သေတော့မလို့ ..."

ကောင်းညိုကလည်း သူ့စကားကို ထောက်ခံဟန်ဖြင့် ရှိစုမဲ့စု မွေးထားရသော နှုတ်ခမ်းမွေး၊ မုတ်ဆိတ် မွေး လေးငါးပင်ကို ဇွတ်ဆွဲချနေကာ...

"ဟုတ်တယ်ကွာ၊ နောက် မင်းတို့ တွေ စိတ်လိုက်မာန်ပါ သိပ်မလုပ်ကြနဲ့၊ ဖြစ်ချင်ရင်လည်း သက်သက် ချိန်းကြ..."

မနေ့က ကောင်မလေးကတော့ တော်တော်လန့်သွားပုံရတယ်။ ဆတ်ဆတ်ကြဲ မဟုတ်တာ တော်သေး တာပေါ့။ နို့မို့ဆို ကျိုင်တွေအားလုံး ရှုပ်ကုန်မှာ ...

သူ့ခမျာ ကားရော မောင်းနိုင်ရဲ့ လား မသိပါဘူး။"

သူက အဲဒီစကားကြောင့် ကောင်းညိုကို ဆတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်လျှင် ဒီကောင်က သူ့ကို ကြည့်မနေပါ။ သူ့ မုတ်ဆိတ်မွေး သူ အသာသပ်လျက် သူ့ကိုယ်သူ သိုင်းလောက၏ ဦးသျှောင်လိုလို ဘာလိုလို ဒီခိုင်းဖမ်းကာ နေသည် ။

တကယ်တော့ သူ့ရဲ့ အတွေးထဲမှာ လည်း အဲဒီကောင်မလေးကား ဘယ်လိုမောင်းပြန်သွားသလဲ ဆိုတာ သာ မကြာခဏ တွေးနေမိတာ ဖြစ်ပါသည် ။

အင်မတန် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေသော မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးများ ဖြင့် သူ့ကို ပြန်ကြည့်နေပုံသည် ဘာ ကြောင့် မှန်းမသိ၊ သူ့အာရုံထဲမှ ထွက်ခွာသွားသေးချေ။

"မင်းကလည်း ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ရဲ့ နဲ့ အနားကပ်ပြီး ဖောရှောသွားရိုက်သေးတယ်။ ပြီးတော့လည်း ဟုတ် တာလည်း မဟုတ်ဘူး "

သော်တာက သူ ကောင်မလေးကို စကားသွားပြောတာကို

ဆိုလိုတာဖြစ်သည်။ သူသည် မိန်းကလေးတွေကို စကားပြောဖို့ ဝေးစွာ
စေ့စေ့တောင် မကြည့်တတ်သည့် သူ ဖြစ်လေရာ အဲဒီကောင်မလေးကို
ဘာကြောင့် စကားသွားပြောမိပါလိမ့် ဆိုတာကိုလည်း သူ့ကိုယ်သူ
မစဉ်းစားတတ်ချေ။

သေချာတာတော့ သူတို့ အုပ်စုဟာ ကြွပ်ဆတ်ဆတ် မာကျောကျော
တွေ ဖြစ်ကြသော်လည်း ရိုင်းစိုင်း ယုတ်မာ မစာမနာ လုပ်တတ်သောသူ
တွေ မဟုတ်ကြချေ။

"ငါ သူ့ကို ကားမောင်းပေးရမလားလို့ မေးတယ်လေကွာ။ သူမှ လ
က်မခံဘဲ ပြီးတော့..."

"ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ"

ကောင်းညှိက သူ့စကားကို စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့် ဆက်မေးလေသည်။
။

ဪ ... ငါတို့ ရှိနေတာ သူ့အတွက် ပိုအနှောင့်အယှက် ဖြစ်မလား
လို့ လည်း ထင်လို့ ပါ။ တော်ပြီပေါ့ ကွာ၊ ကိုယ်က ဇွတ်ပြောနေရင်လည်း
တစ်မျိုးထင်နေဦးမှာ ၊ အဆင်ပြေမှာ ပါ၊ ဘာပြဿနာမှ မရှိလောက် ပါ
ဘူး...

မသကာ သူ့အိမ်သူ ဖုန်းဆက်ခေါ်ချင် ခေါ်မှာ ပေါ့ကွာ၊ အဲဒီလောက်
ပါပဲ"

သူ့စကားကြောင့် သူငယ်ချင်းတွေက ခဏတိတ်ဆိတ်သွားပြီး သော်
တာက တစ်စခန်း ထုလာပြန် သည် ။

"ဟိုလင်းတ မျူးဇင်ကတော့ ဘန်ကောက်မှာ အငြိမ်နှပ်နေမှာ
ပေါ့ကွာ၊ ငါတို့ ကသာ ဒီမှာ သူ့အရှုပ်ထုပ် ကို ရှင်းပေးနေရတာ..."

ဖို့ ... ဒီကောင် ပြန်လာလို့ ကတော့ တစ်ဝိုင်းကျွေးခိုင်းရမှာပဲ၊ မင်းတို့ သဘောတူတယ် မဟုတ်လား။"

သူက ဘာမှ မပြောပေမဲ့ ကောင်းညိုကတော့ ခေါင်းညိတ်ကာ သွက်သွက်ကြီး ထောက်ခံရှာသည်။ သူ (မိုးသက်ထန်)၊ ကောင်းညိုစင်၊ မှူးဇင်မင်း၊ ရဲသော်တာဟူသော သူငယ်ချင်းလေးယောက်သည် စိတ်တူကိုယ်တူ မိုက်ရဲ၊ ဆိုးရဲကြသည့် နေရာမှာ တူကြသလောက် မှူးဇင်ကတော့ အားလုံးထက်ပိုစွာ မိန်းကလေးကိစ္စမှာ ပါ နာမည်ကြီး၍ စွဲသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ခပ်ဆိုးဆိုးကောင်တစ်ယောက်ဟု ထင်စရာမရှိအောင် နုဖပ်ချောနေသလောက် အလှကြိုက်သလောက်၊ လေဒီကြည်သော သူတစ်ယောက်ပင်။

ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကောင်ကတော့ လာထား။

တစ်နေ့ကဖြစ်သော ရန်ပွဲဟာလည်း တကယ်တော့ မှူးဇင်ရဲ့ ပြဿနာဖြစ်သည်။ သူနဲ့ ငြိနေသော ကောင်မလေးက တခြားကောင်တစ်ကောင်ကိုလည်း အီစီကလီလုပ်ထားသေးလေရာ အဲဒီအတွက်နှင့် စကားများ ရန်ဖြစ်ကြရတာပင်။ သို့သော် ... တကယ်သက်ဆိုင်သူက ရှိမနေပေ။ မှူးဇင်ရဲ့ အမေက ဘန်ကောက်မှာ ဆေးသွားစစ်သဖြင့် ဒီကောင်ပါ လိုက်ပါသွားလေရာ ဒီမှာ ကျန်နေခဲ့သော သူတို့ က မှူးဇင် ပြဿနာကို ကြားဝင် ဖြေရှင်းပေးရတာ ဖြစ်သည်။

"မိန်းကလေးကိစ္စနဲ့ ရန်ဖြစ်ရတာလောက် အောက်တာ မရှိတော့ဘူးကွာ၊ တော်ပြီ... နောက်တစ်ခါကျ ရင်တော့ ရှောင်တော့မယ်"

"ဟာ... ငါတို့ လည်း ဘယ်ဖြစ်ချင်ပါ့မလဲ။ ဒီကောင်တွေက တည့်တည့်ကြီး လာထိနေတာတော့ ရှောင် နေရင် ကြောက်ရာ ကျတယ်လေကွာ"

"အဲဒီတော့လည်း ပြောင်ဖွင့်ပြောပြီး ရှောင်ရုံပေါ့"

"အလကားပါကွာ၊ ဒီကောင်တွေကိုက ငါတို့ အုပ်စုကို နာမည်ကြီးလို့ အကဲစမ်းချင်နေတာပါ၊ ပြီးတော့ လည်း ဟုတ်တာ မဟုတ်ဘူး ..."

ငကြောင်တွေ အကြောက်တွေ၊ မျက်လုံးမှ^၀တ်ပြီး ရမ်းချနေတာ။ တော်သေးတာပေါ့ကွာ၊ ဟို ကောင်မလေး ကားရှေ့မှန်ကို သွားမမှန်လို့ ၊ အင်း... သူ့မမျှာ တော်တော်တော့ လန့်သွားတဲ့ ပုံပဲ"

ကောင်းညိုကတောင် ဒါကို သတိတရနှင့် ထပ်ပြောပြန်လျှင် သူသည် ဆံပင်ပျော့ပျော့ ရှည်ရှည်လေး တွေနှင့် ချစ်စဖွယ်ရုပ်ရည်ရှိသော ကောင်မလေးကို ဖျတ်ခနဲ ပြန်မြင်ယောင်လာမိပြန်သည် ။ အခုခေတ် ကောင်မလေး တော်တော်များများ ထားနေကြသော ရွှေမိကေ (အမှန်တော့ မျက်ခုံးနှင့် တစ်တန်းတည်း ဆံရစ်ချ ထားသည့် ပုံစံ) နှင့် ကောင်မလေးသည် သိပ်ထူးခြားလှပတာမျိုးလည်း မဟုတ်ပါဘဲနှင့် သူ့စိတ်ထဲ ဘာကြောင့် မှတ်မှတ်ရရ ရှိနေပါလိမ့်။

သေချာတာတော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ထံမှာ သူ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသည့် ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်နေ သည့် မျက်နှာရယ်၊ ခဏမြင်တွေ့ရတာနဲ့ ကို သိသာစေနိုင်သည့် ရိုးသားဖြူစင်သည့် ပုံစံလေးကြောင့် သာပဲဖြစ်ပါ မည်။

အခန်း(၂)

ရွေးသည် ကော်ဖီသောက်ကာ မုန့်စားနေရင်းမှ နာရီကို တကြည့်ကြည့်နှင့် ရှိနေသည်။ ။ နန္ဒာကား ခုချိန်ထိ ရောက်မလာသေးပေ။ မေမေက ရွေးရဲ့ ပုံစံကို တစ်ချက် အကဲခတ်ကာ...

"ဟဲ့ ... သမီး၊ အေးအေးဆေး လုပ်မနေနဲ့ လေ၊ ကျောင်းချိန် နီးနေပြီ မဟုတ်လား ..."

အိမ်ရှေ့မှာ ကားလည်း မထုတ်ရသေးဘူးနဲ့ တူတယ်၊ အပူရေ ... ကို စိုးမောင်ကို ရွေးရွေးရဲ့ ကားကို ထုတ်ပေးထားဦးလို့ ပြောလိုက်ဦး"

မေမေက ပါးစပ်ကလည်း ပြော၊ လက်ကလည်း ရွေးရဲ့ ကျောင်းထမင်းချိုင့်ခြင်းကို စနစ်တကျ ထည့်ပေး နေသည်။ ။ ရွေးသည် ကော်ဖီမော့ နေရင်းမှ မေမေ့ကို ကမန်းကတန်း လက်ကာပြလိုက်ရသည်။ ။

"ရတယ် မေမေ၊ ရတယ်၊ မပြောနဲ့ အပူ။ ဟို... ရွေးကို နန္ဒာ လာခေါ်မှာ မေမေ"

"ဟဲ့... ဘာလို့ လဲ"

"အဟဲ ... ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး မေမေ"

ရွေးသည် အဖြစ်မှန်ကိုလည်း ပြောမပြရဲသဖြင့် တစ်ချက်ရယ်သွမ်းသွေးကာ ခေါင်းကုတ်နေရလေ သည်။ ။ အဖြစ်မှန်ကို ပြောပြလိုက်ရင်လ

ညင်း စိုးရိမ်ကြီးတတ်သည့် မေမေတို့ စိတ်ပူမှာ စိုး၍ ဖြစ်သည်။ ။ နန္ဒာကို လာ ခေါ်ခိုင်းရတာတော့ ရွေးကိုယ်တိုင်က ကားမမောင်းရဲသေး၍ ပဲ ဖြစ်သည်။ ။

ကားမောင်းသင်တာတောင် မနည်းရဲဆေးတင်ပြီး သင်ထားရခြင်းဖြစ်လေရာ ဒီလို လန့်စရာကိစ္စကြီး ဖြစ်ထားတော့ ရွေး ကားမမောင်းရဲတော့။

"ဘာမှ မဖြစ်ရင် မောင်းပေါ့ သမီးရဲ့။ ။ ဖြည်းဖြည်းနဲ့ မှန်မှန် သတိထားမောင်းရင် ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ အဲဒီလို ကြောက်ရဲ ကြောက်ရဲ လုပ်နေတာ သဘောမကျပါဘူး ...

မေမေက ရွေးကို ထက်ထက်မြက်မြက်လေး ဖြစ်စေချင်တာနော် သမီး။"

ရွေးက မေမေရဲ့ စကားကို နှုတ်ခမ်းလေးတွန့်၊ မျက်လုံးလေးပြူးကာ ပခုံးနှစ်ဖက် အသာကြုတ်ရင်း တုံ့ပြန်တာကို မေမေက အလိုမကျသလို မျက်စောင်းကဲကြည့်နေလေသည်။ ။

မေမေဖြစ်စေချင်တာက ရွေးကို သွက်သွက်လက်လက် ထက်ထက်မြက်မြက် ပုံစံမျိုးဖြစ်သည်။ ။ အခုဖြစ် နေသော ရွေးရဲ့ ပုံစံဟာ ထုံထုံထိုင်းထိုင်း ခပ်အလေးတော့ မဟုတ်ရပါ။ သို့သော် တစ်ချက်ကြည့်မိတာနှင့် ကို ရိုးသားဖြူစင်လွန်းကြီးမှန်း သိသာနေသော ပုံစံမျိုးဖြစ်သည်။ ။

တစ်ခုခုဆိုလျှင် အင်မတန် နှလုံးမခိုင်တတ်၊ စိုးထိတ်ကြောက်ရွံ့တတ်၊ သူတစ်ပါးပေါ်မှာ အားနာ ကြင်နာ သနားတတ်သော ရွေးရဲ့ အပျော့ခံစိတ်ထားလေးကို မေမေက သိပ်မနှစ်သက်ချေ။ ဒါကြောင့် နန္ဒာနှင့် တွဲတာကို အင်မတန် သဘောမကျလျက် နန္ဒာလို ပုံစံမျိုးဖြစ်အောင် အမြဲတို

က်တွန်းနေတာ ဖြစ်လေသည်။ ။

"ဝေး ... လေဒီရွေး၊ ပြီးပလားဟေ့"

နန္ဒာအကြောင်း တွေးနေတာမှ မပြီးသေး။ နန္ဒာက ပေါက်ချလို့ လာခဲ့ပြီ။ သို့သော် အသံကိုသာ ကြားရ သည် ။ လူကိုမမြင်ရသေး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအသံဟာ လူရဲ့ နောက်မှာ ပဲ ကျန်ခဲ့သည့် အသံဖြစ်သည် ။ ဂျက်လေ ယာဉ် တွေလို အသံက နောက်မှာ ကျန်ခဲ့ကာ လူက အရှေ့မှာ ရောက်နေ မြဲဖြစ်သော နန္ဒာသည် ဂုန်းဒိုင်း ဂုန်းဒိုင်းနှင့် ပင် ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ရောက်လာခဲ့သည် ။

မြင်လိုက်တာနဲ့ ကို ခေတ်ကို နှစ်ပြန်လောက် ကျော်တက်ထားပုံရသည့် နန္ဒာသည် ပြင်ပုံဆင်ပုံကအစ ရွေးနဲ့ တခြားစီ ဖြစ်သည် ။

ရွေးက ဂျူးလီယက်ပုံစံ ရှေ့အတိ ဆံပင်ညိုညိုဖြောင့်ဖြောင့်လေး တွေနှင့် ဖြစ်သော်လည်း နန္ဒာက ရေစို အကောက်ဆံပင် ပြောင်ပြောင် လက်လက်။ ဝတ်ပုံစားပုံကျတော့လည်း ရွေးဟာ ခေတ်မီမီ စကတ်အတို ၊ ဂါဝန် အတိုလောက်တော့ ဝတ်တတ်သော်လည်း နန္ဒာကတော့ မြင်တဲ့ လူ မူးထွက်သွားအောင် ရှုပ်ယှက်ခတ်ဝတ်တတ် သူတည်း။

ခါးပတ်တွေ၊ ခေါင်းစည်းတွေ၊ ရှည်လျားထွေပြားသည့် နားကွင်း တွေနှင့် နန္ဒာသည် ဝတ်စားဆင်ယင်မှု စတိုင်မှာ တော့ အတော်နာမည်ကြီးပါသည် ။

"ဟိုင်း ... အန်တီ၊ မောနင်းနော် ... မောနင်း"

ဝတ်ပုံစားပုံတင် ထူးခြားတာ မဟုတ်ဘဲ စကားပြောပုံဆိုပုံလည်း စတိုင်တစ်မျိုး ထွက်နေအောင် လက်ဟန်ခြေဟန်နှင့် ပြောတတ်သူမို့ နန္ဒာ လာလျှင် မေမေက အလွန်ကျေနပ် ပျော်ရွှင်လေ့ရှိသည် ။

"နန္ဒာတို့ ကတော့ ဘယ်တော့ကြည့်လိုက် ကြည့်လိုက်၊ တက်ကြွနေ တာပဲဟေ့"

"ဒါပေါ့ အန်တီ၊ ရိုက်ထဲ ... ရိုက်ထဲ။ ငှက်အသွင်ပျံကြွမတတ် ဆိုတာ မျိုးပေါ့။ ဟား ဟား ...

ကဲ ... ရယ်ဒီပဲ မဟုတ်လား။ လစ်စို့လေ ရွေး"

"အင်း ... သွားတာပေါ့။ ကော်ဖီ မသောက်တော့ဘူးလား"

"တော်ပြီ၊ အိမ်က အဝဆွဲလာခဲ့ပြီးပြီ"

ထိုင်ခုံမှာ တောင် ဝင်မထိုင်ဘဲ သွားဖို့ သာ ခြေလှမ်းပြင်နေသော နန္ဒာကြောင့် ရွေးကလည်း ခုံမှ ထလိုက် ရသည် ။ ဒါကို မေမေက စကား ဆက်ချင်သေးပုံနှင့် ...

"နန္ဒာရေ ... သမီး သူငယ်ချင်းက ဘာဖြစ်လို့ မှန်း မသိဘူး။ ကား မောင်းရတာကို ကြောက်နေပြန်ပြီ"

"ဪ ... ကြောက်တာ မဟုတ်ဘူး အန်တီ၊ သူ ပျင်းနေတာပါ။ သူ က နန္ဒာ မောင်းတာကိုပဲ ဘေးက အခန့်သား ထိုင်စီးချင်တာ အန်တီရဲ့ "

"အင်း ... အဲဒီ ငပျင်းစိတ်ဓာတ်ကြီးကိုလည်း အန်တီက မကြိုက်တာ "

"ဪ ... သေရေးရှင်ရေးကျ မောင်းတတ်ရင် တော်ပြီပေါ့ အန်တီရယ်၊ ငပျင်းစိတ်ဓာတ် ဆိုတာက လည်း နာမည်သာ ဆိုးတာ၊ ဇိမ်တော့ အတော်ရှိတာပဲ မဟုတ်လား ...

ကဲ ... သွားရအောင်။ အန်တီ ... သမီးတို့ သွားပြီနော်"

"ဟုတ်ပါပြီ"

"မေမေ ... ဘိုင့်ဘိုင်"

ရွေးရဲ့ မပွင့်တပွင့် နှုတ်ဆက်သံကိုတော့ မေမေက နှုတ်ခမ်းစေ့ကာ တုံ့ပြန်ရင်း လက်ပြကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။ တကယ်တော့ နန္ဒာ ပြောသလို ငပျင်းစိတ်ဓာတ်ဟာ ဇိမ်ရှိတာတော့ မှန်လှပေသည်။ ။ နန္ဒာ မောင်းသောဘေးမှာ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ထိုင်လိုက်ရတာလောက် အေးချမ်းတာ မရှိတော့ပြီ။

ကားထဲက စီဒီကို လှမ်းဖွင့်ကာ သီချင်းနှင့် ငြိမ်နေသော ရွေးကို နန္ဒာက တံတောင်နှင့် လှမ်းတွက်လျက် ...

"ဘာလဲ ... အခုထိကို ရင်တုန်မပြေနိုင်သေးဘူးလား"

နန္ဒာရဲ့ အမေးကို ရွေးက ပြုံးစိစိနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ။ အဲဒီလို အပြစ်မယူတတ်သော အသည်း ယားစဖွယ် မျက်နှာပေးလေးကို နန္ဒာကလည်း ကြည်မရနိုင်ဆုံးဖြစ်သည်။ ။ လူပဲ ဒေါသရှိစရာရှိရင် ဒေါသထွက် ရမှာ ပေါ့။ ဒီကလေးမလေးဟာ သူများ နဲ့ မတူအောင်ကို ဖြူစင်ရိုးသားလွန်းအားကြီးလှသည်။ ။

"နင်ကိုက ကြောက်လွန်းပါတယ် ရွေးရာ။ ဒီလောက် မိုက်ရိုင်းရမ်းကားနေတဲ့ ကောင်တွေ ရဲစခန်းကို ဖုန်းဆက်ပြီး တိုင်ပစ်ပေါ့ ..."

နေဦး ... ငါတို့ အပိုင်းထဲမှာ ဖြစ်တာဆိုတော့ သက်သက်တော့ ဒီနေရာမှာ ချိန်းပွဲလာလုပ်တာ မဖြစ်နိုင် ဘူး။ တစ်ဖွဲ့ဖွဲ့က တစ်ယောက်က ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာ နေတဲ့ သူ ဖြစ်ရမယ် ...

ဘယ်သူတွေလဲ ..."

"ဟယ် ... ငါ ဘယ်သိမလဲ။ အမလေး ... ငါကကြောက်လွန်းတာ မဟုတ်ဘူး နော်၊ သူတို့ ပုံစံတွေ မြင် ရင် နင်လည်း ရှောင်ရသွားမှာ ပဲ၊ အခု

တံနီခဲကြီး ပျံလာတာများ အသက်ထွက်ချင်စရာ ကောင်းတယ်"

"အေးလေ ... အဲဒါ ပြောတာပေါ့၊ ဒါ မင်းမဲ့တိုင်းပြည်မှ မဟုတ်တာ။ ဘာလို့ ဒီလိုရမ်းကားရတာလဲ၊ အရေးမပါတာ ..."

ဒီလောက်ဖြစ်ချင်ရင် လူသူမရှိတဲ့ မြို့ပြင်မှာ သွားသတ်ကြပါလား၊ တောက် ... ငါနဲ့ မတွေ့လိုက်ရတာ နာတယ်ဟာ"

အဲဒီနေ့က နန္ဒာ ရောက်လာသည့် တိုင် ရွေးကား ထိုင်ရမှ မထဖြစ် သေးချေ။ ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်နေ သဖြင့် အိမ်ကိုတောင် ချက်ချင်း တ န်းမပြန်ဖြစ်ဘဲ အအေးဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ အအေးသောက်ပြီးမှ ပြန်ရတာ ဖြစ် လေသည် ။

"နင့်ကို ဘာမှ လုပ်မသွားတာပဲ တော်သေးတာပေါ့"

"အင်း ... ငါလည်း ကြောက်ကြောက်နဲ့ ရှေ့ကရပ်ထားတဲ့ ကားကို ဝု န်းဆို ဝင်ဆောင့်လိုက်တာပဲ။ အဲဒီမှာ ပွဲပျက်သွားတာ ..."

ကျန်ခဲ့တဲ့ အဖွဲ့က တစ်ယောက်က ငါ့ကို ဘာဖြစ်သွားလဲ ဘာညာ တော့ လာမေးပါတယ်၊ ငါက မလိုဘူး ဆိုမှ မောင်းထွက်သွားကြတာ"

"ဟင် ... ခက်တယ်၊ ခက်တယ်၊ ရွေးတို့ ကတော့ တစ်ခါဆို ဆိုသ လောက် ကြုံတတ်တယ်"

နန္ဒာက ခေါင်းတခါခါ လည်တခါခါနှင့် ပြောဆိုကာ မောင်းနေသော် လည်း ရွေးကတော့ ခပ်အေးအေး ပင်။ ခပ်ငြိမ်ငြိမ် စီးဆင်းနေသော သီ ချင်းသံကို နားဆင်ကာ ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ချေ။

လက်မကို အသာကိုက်ကာ တစ်နေ့က တစ်ယောက်ရဲ့ ပုံရိပ်ကပဲ မျက်လုံးထဲကို ပြန်ဝင်လာသည် ။ ကိုရီးယားမင်းသားတွေလို လန်ပျံနေ သော ဆံပင်စတိုင် ခပ်မိုက်မိုက်နှင့် လတ်ဆတ်ကြည်လင်သော အသား

အရေရှိသည့် သူဟာ ကြည့်ကောင်းချောမောပါလျက်နှင့် ဘာကြောင့်
များ လူဆိုးဖြစ်ချင်နေရတာပါလိမ့်။

သန့်ပြန့်သားနားသော ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံနှင့် တေလေကြမ်းပိုးပုံစံ
လည်း မပေါက်သော သူ့ရဲ့ ဂျစ်တီ ဂျစ်ကန်ပုံစံ၊ ရန်ဖြစ်ရဲသောသတ္တိကို
ရွေးက ထူးဆန်းအံ့ဩနေရ၏။

"ဟဲ့ ... ရွေး၊ ဟိုတစ်နေ့ကကောင်တွေကို ပြန်တွေ့ရင် နင် မှတ်မိ
လား"

"တစ်ဖွဲ့ကိုတော့ မမှတ်မိဘူး၊ ငါ့ကို စကားလာပြောတဲ့ သူကိုတော့ မှ
တ်မိတယ်"

"အေး ... လမ်းတွေ့ရင် ငါ့ကိုပြ"

"ဟယ် ... ဘာလုပ်မလို့ လဲ၊ ပြဿနာတော့ မရှာနဲ့ နော်"

"မရှာပါဘူး၊ နင်က ဘာကြောက်နေတာလဲ။ ကြောက်ရမှာ က နင် မ
ဟုတ်ဘူး နော်။ သူတို့ က ကြောက်ရ မှာ ...

တကယ်လို့ များ ပြန်တွေ့ခဲ့သည် ရှိသော် ကြောက်ချင်ယောင် ဒုဋ္ဌာ
ယောင် ဆောင်မနေနဲ့ ဦး"

"အင်းပါဟာ၊ နင်ကလည်း "

"သူကပဲ စိတ်မရှည်နိုင် ရှိရသေးတယ်"

ရွေးနှင့် နန္ဒာသည် သူတစ်ပြန် ကိုယ်တစ်ပြန်ပြောရင်း ကျောင်းသို့
ရောက်လာခဲ့ကြသည် ။ ဒုတိယနှစ် ကျောင်းတွေ ပြန်ဖွင့်တာ တစ်ပတ်
လောက်ပဲ ရှိသေးသည် မို့ ကျောင်းထဲမှာ က အောင်သူတွေ ကျသူတွေနှ
င့် တရုန်းရုန်း ဖြစ်လို့ နေလေသည် ။

စာသင်ခန်းထဲသို့ ရောက်လျှင် ဆရာ မဝင်သေးသဖြင့် ရွေးနှင့် နန္ဒာ သည် ရောက်တတ်ရာရာ စကားတွေ ကို ဟိုဟိုဒီဒီ ပြောဆိုနေကြတုန်းမှာ ပဲ အနောက်တန်းမှ ကောင်မလေးတစ်သိုက်ရဲ့ အသံတွေကြောင့် အသာ နား စွင့်မိကြသည်။ ။

"သေချာလို့ လားဟဲ့၊ သူတို့ က ဒီအတန်းမှာ တက်မှာ သေချာလို့ လား"

"ဪ ... သေချာပါတယ်ဆို၊ ရိုးလုံနံပါတ်ကောက်တုန်းက ငါ သေချာကြည့်ထားတာ၊ တစ်ဖွဲ့လုံးပဲ။ အားလုံးပါတယ်"

"မှူးလေးရော ... မှူး... မှူးလေး၊ အဟိဟိ ... ခစ် ခစ်"

ဘယ်လိုရယ်သံမှန်းမသိဘဲ တစ်မျိုးကြီး အမြင်ကတ်စရာကောင်း အောင် ရယ်နေသော အကဲပိုပို အသံ ကြောင့် နန္ဒာက ရွေးကို မျက်စပစ်ပြလေသည်။ ။

"ဟိ၊ ပါတယ်ဆိုနေမှ ပဲ၊ မှူးဇင်က သိပ်မချောပါဘူးဟာ၊ သူ့ကိုယ်သူ ရှင်ဒေါင်ဟန့်လိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ "

"အေးလေ၊ ရှစ်မိုင် ရှင်ဒေါင်ဟန့် ... ဟား ဟား ဟား"

"ဟွန်း ... မိန်းမ၊ ညည်းရဲ့ လူ တွက်ပီထက်တော့ သာတယ်နော်၊ သဘောပေါက်"

"ကဲပါ ... ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော တို့ မိုးသက်ထန်လေးကိုတော့ ဘယ်သူမှ မမီပါဘူး။ ငါ့မှာ ဂျန်ဟို လောက် ချောတဲ့ ယောက်ျား ဒီကမ္ဘာ ပေါ်မှာ မရှိတော့ဘူး ထင်နေတာ သူ့ကိုတွေ့တော့မှ ပဲ ... ဟဲ ဟဲ ဟဲ"

"အောင်မာ ... ဘာ ဟဲ ဟဲ ဟဲ လဲ။ အသံကြီးကိုက"

"ဟုတ်တယ်လေ၊ မိုးသက်ထန်က ဂျွန်ဟိုနဲ့ မတူဘူးလား၊ ဘယ်နေရာမှ မတူဘူး ဆိုရင်တောင်"

"ဟဲ့ ... ဘယ်နေရာက တူတာလဲ၊ ပြောစမ်း ... ပြောစမ်း"

အဲဒီ ကဲကဲဆတ်အသံတွေကြောင့် ရွေးက ပြုံးစိစိ ဖြစ်နေသော်လည်း နန္ဒာကတော့ နှာခေါင်းကို ပွစိ ပွစိ လှုပ်ကာ စိတ်တိုဟန် ဖြစ်နေချေပြီ။

"ဪ ... ရှင်တို့ ကလည်း ၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေကြတာလဲ။ ပြောမှာပေါ့။ မျက်ခုံးဟေ့ ... မျက်ခုံး၊ သိပြီ လား။ မိုးသက်ထန်ရဲ့ မျက်ခုံးက ဘယ်လောက်မိုက်လဲ။ ထူပြီး မည်းနက်ညှို့နေတာ၊ အရမ်းလှတယ်၊ အဲဒါကို ပြောတာ"

"ဪ ... တော်သေးပါရဲ့ ၊ တော်သေးပါရဲ့ ၊ မျက်ခုံးကယ်လို့ "

"ဟိတ် ... ဘာမျက်ခုံးကယ်လို့ တွေ ဘာတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့ ၊ အစတည်းက မျက်ခုံးကိုပဲ ဆိုလိုနေတာ။ ရှင်တို့ တွေသာ စာတွေးမတွေးဘဲ နှာတွေး တွေးနေတာ"

"ဟယ် ... အဲဒီလိုစိတ်တွေ မရှိရပါဘူးနော် ... ဟီး ဟီး ဟီး"

ဘာရယ်ကြောင့် မှန်း မသိ။ စကားပြောလည်း ရယ်ပြီးမှ ပြောတတ်ကြဟန်တူသော ကောင်မလေးတွေရဲ့ ဘယ်သူတွေကို ဆိုလိုနေမှန်းမသိ ဆိုလိုနေကြကာ ရူးသွပ်နေကြသည့် အကြောင်းရင်းကို ရွေးက နန္ဒာထံ စပ်စု လိုက်သည် ။

သူတို့ ကြားမှာ လည်း စိုးလှသဖြင့် အသံကို ခပ်နှိမ့်နှိမ့်လုပ်ကာ ...

"နန္ဒာ ... သူတို့ ဘယ်သူတွေကို ပြောနေကြတာလဲ"

ကလေးမများ ရူးသွပ်နေကြသည့် မိုးသက်ထန်၊ မှူးဇင်ဆိုသည့် နာမ

ည့်များက မော်ဒယ်ဘွိုင်း၊ အဆို တော်များ လည်း ဟုတ်ဟန်မတူကြပါ။
နန္ဒာက နှုတ်ခမ်းတွေကို အရုပ်ဆိုးအောင် မဲ့ရွံ့ပစ်လျက် ...

"အလကားပါ၊ မိုက်ကန်းကန်းကောင်တွေကို သူတို့ မို့ သည်းနေ၊ ကဲ
နေကြတာ"

"ဘာလဲ ... ဖိုက်တင်မင်းသား အသစ်တွေလား"

"ထွတ် ... ရွေးရယ်။ နင်ဟာလေ မဟုတ်တာဆို ရှေ့ဆုံးက တွေးတ
တ်တယ်၊ ဒီကျောင်းတော်ကြီးရဲ့ ဂုဏ်ထူးဆောင် လူမိုက်တွေကို ပြောနေ
တာဟဲ့၊ သိလား"

"ဟယ် ... လူဆိုးတွေကို သူတို့ က ကြိုက်တယ်၊ ဟုတ်စ"

"ဟုတ်သပျဲ ... ဟုတ်သပျဲ။ မသိရင်တော့ မော်ဒယ်ရှိုးလျှောက်မဲ့ တ
ပ်ဖွဲ့ကြီးလို ချီတက်လာကြတာ။ ပုံစံတွေကတော့ လန်ထွက်နေတာပဲ ...

အမှန်တော့ သူတို့ က ငါတို့ ထက် တစ်တန်းကြီးတယ်လေ၊ ဒုတိယနှ
စ်ကျလို့ အခု ငါတို့ နဲ့ အတူတူတက် ရမှာ "

ရွေးသည် နန္ဒာရဲ့ ချက်ကျလက်ကျ အပြောကို မျက်ခုံးတပင့်ပင့် ခေါ
င်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် တအံ့တဩ ရှိ၍ နေလေသည် ။

"ဟင် ... နင်က ဒါတွေကို ဘယ်လိုလုပ် သိနေတာလဲ"

"နင်ကတော့ ဘယ်သိမလဲဟဲ့၊ အားရင် ခေါင်းငုံ့ပြီး လက်သည်းကိုက်
ဖို့ လောက် ချောင်းနေတဲ့ ဟာပဲ"

ရွေးသည် နန္ဒာရဲ့ အပြောကို သဘောတကျနှင့် ခစ်ခနဲရယ်ကာ ထိုမိ
န်းမလက်မောင်းကိုပင် ဖတ်ခနဲ လှမ်းရိုက်မိသည် ။ အဟုတ်ကိုပင် ရွေး
ရဲ့ အကျင့်တစ်ခုက ဘေးဘီဝဲယာကိုလည်း သိပ်မကြည့်တတ်ပါ။ အားပြီ

ဆို လျှင် ခေါင်းကို ခပ်ငုံ့ထားလျက် လက်သည်းကိုက်နေရသော အလုပ်ကို အနှစ်သက်ဆုံး။

ရွေး ခေါင်းမော့သောအချိန်သည် တစ်ခုခုကို သဘောကျ၍ အားပါးတရ ရယ်မောတတ်သော အချိန် သာဖြစ်သည် ။ အခုလည်း ခေါင်းမော့၍ ရယ်လိုက်စဉ်တွင် မရည်ရွယ်ထားသော မျက်ဝန်းတစ်စုံသည် အခန်းဝမှ ဝင်လာသော ကျောင်းသားတစ်စုကို ဘာရယ်မဟုတ် ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်မိတာ ဖြစ်သည် ။ အဲဒီမှာ ပဲ ရွေးဟာ မှတ်မှတ်ထင်ထင် ဖြစ်နေဆဲရှိသည့် လူတစ်ယောက်ကို သွားမြင်တွေ့ခဲ့တာ ဖြစ်ပါသည် ။

အဲဒီတစ်ယောက်ကို မြင်တွေ့နေစဉ်မှာ မျက်ခုံးပင့် နှုတ်ခမ်းဖွင့်၍ အံ့အားသင့်နေသလို တစ်တန်းလုံးက လည်း မသိမသာတော့ ငြိမ်သက်သွားသည် ဟု ထင်မိလေသည် ။ နန္ဒာသည် အပြောင်းအလဲကြောင့် အပေါက်ဝ ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ပြီးလျှင် ရွေးရဲ့ လက်ကို အသာကုတ်လျက် ...

"ရွေး ... ဟိုမိန်းမတွေ ကဲနေတဲ့ မိုးသက်ထန် ဆိုတဲ့ သူဟာ အဲဒီတစ်ယောက်ပေါ့၊ ပိုလိုစပို့ရှပ် ဗေဒါ အစင်းနဲ့ ဟာ"

ရွေးသည် အဲဒီတစ်ယောက်ကို မှ င်တက်ကာ ငေးမောနေမိသည် ။ တစ်နေ့ကတော့ ကြောက်လန့် တုန် လှုပ်နေတာနှင့် ပေါင်း၍ သူ့ရုပ်သွင်ကို အဲလောက်ကြီး သတိမထားမိခဲ့ချေ။ ဒါတောင် ကြည့်ကောင်းတဲ့ ရုပ်သွင် ရှိမှန်းတော့ ထိတ်ထိတ်လန့်လန့် ဂရုပြုမိခဲ့သေးသည် ။

သူဟာ ချောတာ မချောတာ အပထား၊ သူ ဝတ်သော ပိုလိုစပို့ရှပ်လက်တို ဗေဒါအစင်းကကိုပင် မျက်စိမခွာချင်စရာ တောက်ပြောင် သားနားလို့ နေသည် ။ အဲဒါကို အောက်က အနက်ရောင် ဘက်ဂီဘောင်းဘီနှင့် တွဲဖက်ဝတ်စားထားပုံမှာ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတစ်ယောက် အသွ

င်ထက် မော်ဒယ်တစ်ယောက်နှင့် ပို၍ တူ နေစေလေသည်။ ။

နားတစ်ဖက်မှာ ဝတ်ထားသော စိန်နားကပ်၊ လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားသော ဖန်စီကြိုးတိုတိုတုတ်တုတ်၊ ဒိုင် ခွက်ကြီးကြီးနှင့် ခပ်မိုက်မိုက်နာရီ၊ လက်ပတ်ကွင်း စသဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ အပြတ်သ၊ ဆင်ယင်ထားပုံမှာ ဖိုက်တင် ပလေးတတ်သောသူမှန်း (မသိလျှင်) လုံးဝမထင်ရချေ။

ဒီလိုပဲ ကျန်တဲ့ နှစ်ယောက်ကလည်း တစ်မျိုးတစ်ဘာသာ ကွဲထွက်နေသည့် သန့်ပြန့်သားနားသော ရုပ် ရည်ပိုင်ရှင်များ သာတည်း။

"ဟဲ့ ... ရွေး၊ အမလေး ... ငါက သူများကိုသာ ကဲ့ရဲ့ နေတာ၊ ငါ့သူငယ်ချင်းကမှ ငုတ်တုတ်ကြီး အသက်ထွက်နေပြီနဲ့ တူတယ်"

နန္ဒာက ရွေးကို တံတောင်နှင့် တွက်တော့မှ ပင် ရွေးက လှုပ်ရှားဖို့ သတိရတော့တာ ဖြစ်၏။ ရွေးသည် လက်တယမ်းယမ်း၊ ခေါင်းတခါခါနှင့် ပင် ...

"မ ... မဟုတ်ဘူး နန္ဒာ၊ အဲ ... အဲဒါ ..."

"အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ"

နန္ဒာက ရွေး အဲဒီလောက်ကြီး မှ င်တက်နေပုံကို မကျေနပ်ဟန်ဖြင့် မေးသည် ။

"သူ ... သူပဲ... သူတို့ ပဲ"

"ဘာသူတို့ ပဲလဲ"

"ဟိုတစ်နေ့က ရန်ဖြစ်ခဲ့တာ သူတို့ ပဲ၊ ငါ နောက်ကနေ ဝင်ဆောင့်မိတာလဲ သူတို့ ကားပဲ ...

အမလေး ... ဒုက္ခပါပဲ။ ကြောက်လိုက်တာ၊ သူတို့ က ဒီအခန်းထဲမှာ

စာသင်ကြမှာ လား"

နန္ဒာသည် ရွေးရဲ့ အထိတ်တလန့်ပုံစံကို ကြည့်ကာ သူပါ မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။ ။ ရွေးကတော့ ခေါင်းငုံ့ကာ ပုန်းလှိုးကွယ် လှိုးဖြင့် မမြင်အောင် ကွယ်နေပြီဖြစ်သည်။ ။ ရွေးပုံစံသည် လူသတ်သ မား တစ်ယောက် နောက်ကလိုက်လာခံရသူလို ကြောက်နေသဖြင့် နန္ဒာ က ဟက်ခနဲ ရယ်ချင်သွားသော်လည်း နောက် ချင်စိတ်ကြောင့် ...

"Repeater (ရဲပီတာ) တွေလေ၊ နှစ်ကျတွေပဲ၊ ဒီမှာ ပဲ တက်မှာ ပေါ့ ...

နင့်ကိုမြင်ရင်တော့ သူတို့ မှတ်မိလောက်မှာ ပဲ ... ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

"အား ... ဘာလုပ်ရမှာ လဲ၊ စိတ်ညစ်လိုက်တာ"

"စိတ်ညစ်ရင် ပုန်းနေ၊ သူတို့ နဲ့ အတွေ့မခံနဲ့၊ အထူးသဖြင့် မိုးသက် ထန်နဲ့ မတွေ့အောင်ရှောင်၊ အဲဒီ ကောင်က သိပ်အဆိပ်ပြင်းတာ၊ သူတို့ လောကမှာ သူ့ကို cobra(မြွေဟောက်)လို့ ခေါ်ကြတယ် ...

အငြိုးကြီးတယ်၊ လက်တုံ့ပြန်တတ်တယ်၊ လက်စားချေတတ်တယ်"

"အမယ်လေး ... လူရမ်းကားကြီးပဲ၊ ညစ်ပါ့စိတ်"

ရွေးသည် ကုပ်ကို ပုကာ ပုန်းနေသည့် ကြားမှ သူ့ကို တစ်ချက်တော့ ချောင်းကြည့်ဖြစ်အောင် ကြည့် လိုက်သေးသည်။ ။ သူ့သူငယ်ချင်း တစ် ယောက်ကို စကားပြောနေပုံသည် မေးစေ့ကို လက်နှင့် ပွတ်လျက် မျက် လုံး များကို မှေးစင်းကာ ပြောနေခြင်းဖြစ်သည် မှာ သူ့ကိုယ်သူ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလိုလိုပင်။

ဟား ... ရွေးဟာ ကံဆိုးစွာနှင့် မှ ဘာကြောင့် သူတို့ နဲ့ သွားဆုံဖြစ်ခဲ့ ရတာပါလိမ့်။ သူ့ကို ကြောက်သည့် ကြားထဲမှ ချောင်းချောင်းကြည့်ချင်စိ

တ် ရှိသေးသည် မှာ လည်း ထူးတော့ ထူးဆန်းလှသေးသည် ။

ကွယ် ... ဆိုကြပါစို့။ သရဲကားကို ကြည့်လည်း ကြည့်ချင် ကြောက်
လည်း ကြောက် ဆိုတာမျိုးလိုပဲ ဖြစ် သည် ။
